

— Що-ж нам тепер робити? — закричав Ясь, простягаючи руки до Зосі. Та Зося вже не наближувалась до його, не дивилась на його. Закусивши губи й притулившись до рота ніжненьку пучечку, вона думала свою думу.

— Так ти не пойдеш зо мною? — спитав Серединський також якимсь чудним голосом, наче чужим.

— Я мужня жінка — одказала Зося — я мати семі, ослаблю свою дочку, своїх дітей.

— Але-ж ви попереду про те нічого не споминали! — крикнув Серединський.

— То було по переду. А тепер я . . . я . . . опам'ятувалась трохи. Будь, пане, щасливий! Шукай другої любови, шукай щастя деінде! й забудь про мене.

Серединський стиснув кулаки й закриготав зубами; аж тут саме відчинились двері й в світлицю ввійшов отець Федір блідий й страшний, страшніший самого Серединського.

Завісши жінку й Ганю в гостиницю, у Кам'яному, вернувся він до управительської квартири й припіс під рясою товстого ясенювого гнучкого заноза од ярма. Ввійшовши в ту кімнату, де була вся кумпанія, він миттю покрутив ключа в дверях, і, витягши мережаного заноза кинувся на Серединського, та й почав його лупити, по чому попало. Дами поблідли, попадали на канапу й під канапу, як мертві. Серединський підставляв руки, але побачив, що не переливки, одступив до кутка, уткнув голову в куток, як той струсь, і пригнувся. А отець Федір грів та грів його по всьому, що тільки під-аж ставляв зять під заноза. Вибивши добре, так що